

NĖRINIUOTOS SIENOS
(apie lietuviybę)
(padrikos ištraukos)

Suskirdus oda liečia dirvą,
Išdegintą per vasaros sausras
Ir randasi mirażas kaitroje,
Kurio paviršiuj aštriai dyla mėnuo.
O viduje (mėnulio ir žmogaus) tiesa
Atleidžia baimės surakintą dalgį -
Akimirką pasaulis tampa toks gražus,
Pavienės smėlio smiltys ritasi per
veidą.

Šviesos užuomazga klajoja horizontu,
Nežymios upės teka pro pirštus,
Senuos delnuos srovėna gijos -
Kartoja jos kažkur girdėtą giesmę
Ir mato gimsmą jau kažkur regėtą,
Ir prausia Saulę prakaitu tėvų.

Aš suprantu kaip tu atrodei,
Tik negaliu akių pripratint prie šviesos.
Atplaukusi giesmė per nugarą pakyla
Žmonių iš praeities ir ateities.
Liečiu tave palinkstančią su vėju,
Senelės rankomis neri namus:
Kiekvienas siūlas senvagėj pravirkęs
Užtvindo lopšį vienu likimu.

